Ч. 270. Четвер 15 (2) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА принимають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З ради державної. — Російска Дума. — Зміна виборчої реформи в Італії

Вчерашне засїдане палати послів відкрив президент Паттай о год. 11 мін. 40 перед полуднем.

П. Мінїстер оборони кравеої вніс проєкт закона в справі контингенту рекрутів на рік 1911.

П. Мінїстер судівництва предложив проєкт закона о приписах дисциплінарних судових урядників.

Відтак відчитано письмо п. президента мінїстрів в справі принятя димісиї цїлого кабінету.

До того письма уділяє президент палати голосу п. президентови мінїстрів бар. Бінертови.

Бар. Бінерт заявляє: Як високій палатї відомо з лише що відчитаного письма, Єго В. Цїсар при нагоді найласкавійшого затверджения димісиї цїлого кабінету зволив зарядити, аби всї члени кабінету аж до утвореня нового мінїстерства вели свої уряди. Позаяк отже палата має до дїла з конституцийним, відвічальним правительством, осьміляю ся просити, аби ті предложеня і справи, які тісно звязані з тим роздїлом сеї сесиї, а за яких скорим полагодженем я заявив ся вже з річевих взглядів на конференциї клюбових провідників, аби палата схотїла можливо скоро їх полагодити. В тім напрямі іде особливо о буджетову провізорию, яка має забезпечити дальше веденє фінансів держави в конституцийний спосіб, відповідаючий буджетовому праву парляменту. Дальше іде о сербский торговельний договор, продовженє реґуляміну нарад і о вибори до делеґаций. На підставі найвисшого поручення буду дальше вести справи правительства, боронити предложень, стоячих на порядку нарад і кождого часу буду підпирати в льояльний спосіб працї палати після найлїпших моїх сил. *(Оплєски)*.

По промові ґенерального бесідника за банковим предложенем, п. Шрамка, предложенє відослано до комісиї.

З черги приступила палата до дальшої дискусиї над наглячим внесенем пос. Пахера в справі почтових офіциянтів.

В тій справі промовляв п. мінїстер торговлї др. Вайскірхнер.

По тій промові ухвалено наглячість внесеня п. Порхера, а на внесенє п. Прохаски передано справу почтових офіциянтів комісиї для справ державних урядників.

П. Штурм понаглював полагодженє закона о нохатниках.

Президент обіцяв, що той закон возьме на дневний порядок палати по сьвятах.

На тім засїданє покінчено. Слїдуюче нині перед полуднем. Перша точка дневного порядку продовженє обовязуючої сили тимчасового реґуляміну палати.

В російскій думі витворили чорносотенцї таке положенє, що зачинають уперто появляти ся вісти про плян скликаня „земского собора“, котрий мав би заступити державну думу. Ті вісти занепокоїли загал до тої міри, що аж півофіцияльна „Россія“ мусїла їх заперечувати.

На передвчерашнім засїданю думи внесли трудовики і социялісти інтерпеляцию в справі побиваня полїтичних вязнів в тюрмах у Вологдї і Саранчуку. В Вологдї катовано 100 вязнів, з котрих половина закваліфікована хорими з побоїв. Убийника Плєвого і богато инших вязнів закатовано на смерть в тюрмі в Саранчуку (за Байкалом). Брата убитого повідомлено телеґрафічно, що єго забичовано на смерть в казни. В тій вязници вязні іза страшного побиваня їх поповняють масові самоубий-

---

СЕКВАНА.

Оповіданє з француского.

(Конець).

Було вже близько півночи. Ми вертали поволи до Парижа, держачи ся близько берегів Секвани. Тепер місяць вже був високо. На овиді полишили ся ще блески пожару, але чим раз дальше в гору розпливали ся в голубім небі засіянім звіздами. Яков нїчого вже не говорив, але ідучи, немов би в що вслухував ся: певно в приманюючий спів ріки. Секвана котила спокійно свої води попри нас; місяць відбивав ся в ній довгим пятном, котре ішло за нами; малі плескаючі фильки розбивали ся при наших стопах.

Недалеко Нотр-Дам мій товариш задержав ся.

— Я вже близько мого мешканя — сказав вказуючи менї рукою на одну з уличок, які розбігали ся довкола церкви. — Пращайте! Дякую вам, що ви пійшли зі мною. Чи побачу вас завтра в гостиници?

— Так.

— Отже до завтра....

* * *

Однако то завтра не так скоро прийшло. Яков Жені не показав ся вже в гостиници, в котрій я з ним пізнав ся. Я пробовав кілька разів віднайти институцию, в котрій працював, або єго мешканє, але менї не удало ся.

Пять лїт дїлило мене від моїх споминів з латиньскої дільницї, коли одного дня переходячи через міст Нотр-Дам, прийшла менї охота війти до трупарнї для топільників, славної париской Морґи. Вікна були пусті, але як то звичайно діє ся, громадки людий стояли перед виставою фотоґрафій „нерозпізнаних топільників“.

Нерозпізнані! Нї Ґоя нї Калльо не видумали подібних типів. Були тут голови поганих старців з купками сивого, витертого місцями волосся, погрудя чарівниць, о костистім лици і обвислою шкірою на шиї і на грудях. Рідше стрічали ся лиця молодих женщин і дїтий. Деякі мали широку чорну діру на череві, або синцї на висках; а деякі ніяких знаків... Але на кождім лици страх, тревога, викривили мязи в поганий спосіб; око отворило ся незвичайно на вид пропасти, а щоки в смертнім страху отворили ся з болем послїдним криком тревоги.

Коли я так приглядав ся, якийсь голос озвав ся тихо за мною:

— Які они щасливі, правда?

Я обернув ся: був то Яков Жені.

Змінив ся дуже за тих пять лїт. Глубокі борозди вижолобили ся довкола уст і в кутиках коло очий. Зовсім сиве вже тепер єго волосє відбивало від бороди, котра доси полишила ся чорна. Одіж єго була тепер ще нужденнійша як перше, а біле ще бруднійше....

Звичайним своїм способом взяв мене за рукав і потягнув в сторону Секвани. І почав говорити скоро, немов би тягнув дальше розпочату недавно розмову.

— Так — говорив — ті щасливі! Не потребують вже думати о заробку на житє, не потребують ліжка до спаня нї обіду, нї одежи!... Зовсім навіть думати не потребують!.. Хотїлось би бути на їх місци!... І щож, ви не вірили би менї?... Добре би менї зробило, колиб я побачив мою голову відфотоґрафовану по вісїм днях виставі тїла за вікном!... Правдиво щасливі, то бачите, такі, як той, котрого я бачив вчера, коли добувано єго з ріки ... Ледве єго принесли до Морґи, в тій хвили якась жіночка кинула ся на него з криком:

— Ах! Юлько!

То була єго любка. Покинув єї рано по великій сварни зі словами: „Кину ся до води!“ Побачивши, що не вертає, женщинї прийшло на гадку пійти до Морґи і ждати на него. То сьмішне, правда? Мене не пізнав би нїхто. То все було одиною річию, котра здержувала мене від того, що я доси не кинув ся у воду...

Говорячи, вимахував руками широко, дивно якось... люди стрічаючі нас на побережу обертали ся і приглядались.

Як менї мило стрітити ся з вами, ах, ви не повірите! — говорив дальше. — Я задержав милий спомин з нашого приходу до Берсі, памятаєте? Від тої пори я мав богато клопотів... Пробовав кождого ремесла, навіть котрольора лодок-омнібусів. Тільки що то нїколи

ства. Дума відкинула наглість інтерпеляциї 121 голосами против 111.

Специяльна дебата над початковими народними школами відбуває ся дальше. Ходить чутка, що правительство постановило внести до думи законопроєкт про прилучене до царства виборскої ґубернії.

Незабаром має італїйньске правительство предложити палаті послів два законопроєкти в справі виборчої реформи. Перший буде полягати виключно на технїчних змінах. Він і називає ся „технїчною реформою". Тепер знаходить ся він в комісиї, в імени котрої зреферує его перед повною палатою б. мінїстер комунїкацій Бертолїні. Ті технїчні зміни мають бути в головних зарисах такі: Кожда кандидатура мусить бути обовязково заздалегідь зголошена певною скількостию виборців так, як тепер є в Анґлїї і Угорщинї. Рукописні виборчі картки замінить ся друкованими, на котрих кандидати будуть означені лиш цифрами чисел. Кождий кандидат має своє число. Спис назвиск кандидатів з їх порядковими числами, заздалегідь оповіщує адмінїстрация. Виборець тільки перечеркує число кандидата, на котрого голосує. Виборчої комісиї не буде вибирати ся як доси, она буде складати ся з заприсяжених членів, вибраних жеребом. Єї предсїдателя рівнож вильосовує ся, але тільки з поміж місцевих судиїв і нотарів. Обчислене голосів і оповіщене висліду виборів належить до субкомітету зложеного з трох висших судиїв або нотарів даного округа, вибраних жеребом. Тіснїйші вибори уряджує ся на францускиий взір. В них можуть брати участь лиш ті кандидати, котрі при перших виборах отримали найменше 50 голосів, як також нові кандидати, коли за ними найменше на 3 дни перед другими виборами заявила ся бодай 10-та часть всіх виборців, що взяли участь в першім голосованю. При тіснїйших виборах рішає про вибір релятивна більшість. Друга реформа, звана „більшою", допускає до голосованя около 2 мілїони нових виборців і зносить виборчі округи, запроваджуючи голосоване на основі загальних списів. Она заводить пропорціональне представительство.

Найблизші вибори до парляменту припадуть в Італїї за три роки.

Новинки.

Львів, дня 14-го грудня 1910.

— **Іменованя.** Є В. Цїсар надав старш. почмайстрови, Іздорови Ковалевскому в Рогатинї, з нагоди перенесеня его на власну просьбу в сталий стан спочинку титул цїсарского радника. — П. Намістник іменував концииїстів Намістництва: дра Стан. Соляньского і дра Ант. Мальчевского комісарями повітовими.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Адама Голуховского властителем більшої посїлости в Гусятинї на презеса а Казим. Ценьского, властителя більшої посїлости в Увислї на заступника презеса Ради повітової в Гусятинї.

— **Краєва Рада шкільна** приділила до служби в ґімназиї в Бережанах професора польскої ґімназиї в Коломиї Ант. Крушельницкого, а рівночасно перенесла заступника учителя Волод. Киприяна з ґімн. в Бережанах до польскої ґімназиї в Коломиї.

— **По дванайцяти лїтах.** З Галича доносять до „Gaz. Lwow.": По 12 лїтах перерви доконано вибору гутешної міскої ради і зверхности громадскої. Бурмістром став урядуючий доси правительственний комісар п. Ервін Геллєр, ем. старший землемір, а віцебурмістром купець п. Іван Крижановский.

— **Щедрий дарунок.** Впр. о. др. Іван Гробельский, крилошанин в Станиславові, закупив в Порохнику, своїм родиннім містї, огород за 2.200 кор. і подарував его порохницким Русинам на народні цїли. Годить ся тут пригадати, що се не перша щедра жертва о. дра Гробельского на народні цїли.

— **Дрібні вісти.** На памятник Шевченка в Києві зложило петербурґске „Благодїйне товариство" 1000 рублів, а рада міста Житомира на Волинї ухвалила виплатити на тойже памятник 100 рублів. — В честь памяти Бориса Грінченка відбув ся сими днями в Києві в „Українськім клюбі" лїтературно вокально музичний вечерок, в котрім взяв участь композитор Микола Лисенко з фортепяновим сольом. — В Монахові арештовано двох угорских фальшівників гроший, котрі при помочи якогось спільника вирабляли дуже удачні австрийські 5-коронївки і нїмецкі 5-марківки а відтак висилали їх своїм аґентам, котрі відтак пускали їх в курс. — Львівска команда жандармериї дала знати поліциї, що перед кількома днями щез з касарнї фірер Ігнатий Раковский, літ 26.

— **Підозріна смерть екзекутора.** В ресторациї Ценґута у Львові счинила ся перед кількома місяцями велика авантура з судовим возним Іваном Копачиньским. Возний мав поручене перевести кишеневу екзекуцию на кельнері тої ресторациї і вийшши до льокалю в обідовій порі, в хвили, коли той кельнер обчисляв ся з якимсь гостем, вирвав ему портфель з грішми. Кельнер кинув ся на возного а инші кельнери, думаючи, що се рабівник, поспішили ему на поміч. Повстала страшна авантура, в котру вмішали ся також деякі гостї. Скінчило ся на тім, що возного побито і портфель ему відобрано. Справа пішла до прокураториї, котра учасників тої бійки обжалувала о публичне насильство. Перед тижднем відбула ся в карнім суді розправа, по котрій кількох учасників бійки, між ними і кельнера платничого, засуджено 1—4 місяців вязниці. На другий день по вироку зайшов випадок, котрим знов заняла ся прокуратория. Возний Копачиньский, вийшовши з одного шинку, де їв снїдане, упав без памяти на улици а завезений до дому, помер по 3 днях. По смерти Копачиньского в крузї его знакомих розійшла ся чутка, що Копачиньский упав жертвою мести, що его отроєно. Коли ся вість дійшла до прокураториї, поручено перевести судову секцию на трупі. Дня 8 с. м. трупа забрано до інститута

довго не тревало... я надто розсїяний. Одного разу давано менї місце домашного учителя за границею. Але она не пливе тамтуди, а ви знаєте!..

Очивидно, що я знав! Колиб менї був навіть не призпав ся, що вічно думає о тій ріцї, я був би то пізнав по божевільним виглядї его очий.

Не думаючи о тім, як дивна є его бесїда, говорив по хвили дальше:

— Бачите, коби я хоч мав чисте і порядне одїнє! Але кілько разів входив я до ждальні якої редакциї, все бачив, що служба приглядалась менї з якимсь неспокоєм, а молоді люди гарно одіті, котрі ждали так само як я, мимохіть клали руки на ланцушках від годинників. Аж коли я відійшов, успокоювали ся. Дурні! А чейже я приносив їм щось такого, що було добре...

І сейчас, без нїякої перерви, почав менї деклямувати стихи. Залюблені співають про красу і принаду своїх вибранок: Він співав о Секвані. Ах! Які оріґінальні поезиї, як повні одушевленя! Всї краєвиди ріки, всї закутки Парижа, які описує, відбивають ся з незвичайною точностию. Насамперед зелені передмістя, на котрих усьміхає ся весна в розцьвітї засївів... Поміж яринними огородами з обох сторін дороги сонце запалює ся під кождим кльошем накриваючим мельони; від одного живоплоту до другого перелїтають розговори свобідних воробців уриваним цьвіркотом. Довкола тих огородців криє ся любов в густих гаях повних птиць, в гостинницях над рікою... Дальше инша декорация, ми в Сіті, в серци Парижа: суворі лїнїї будинків відбивають ся в водах ріки: Люкор, Палата справедливости, мала вежа Сент-Шапель і вежі Нотр-Дам, а на кождій з тих веж округлі віконця як очи, немов би споглядали в сторону заходу сонця... Серед тих і подібних обстав поет висновував драмати чудацкі, сумні або сьмішні, трогаючі або звичайні, мішаючи огірчене з насьмішкою. Була на примір поема весляріїв з Секвани і поема сплавників, везучих дерево на тратвах, пливучих з водою. Курячи люльку, не говорячи з нїким цїлий день, ті люди глядять, як утїкають перед ними безнастанно береги землї, а все чим раз инші, як води змінюють ся, представляючи по черзї міста або села. Вечером вечеряють в будцї: тратва з набором дерева все плине, а тратва пахне смолою і водою. — То знов леґенда о тім, котрий на вудку ловить рибу: душа его переходить звільна в рамя, іде по пруті, по шнурку, аж вкінци до плаваючого по водї корка, аж до хробачка, котрого риба проковтує... Дальше пісонька побережних волоцюгів, котрих ріка живить тим, що викине на берег і котрі в часї лїтних ночий спять за два суси під аркадами мостів...

Колисані ритмами стихів зійшли ми повола берегом Секвани аж до Еспленади інвалїдів. Яков бачив, що я підпав під вплив его поезиї. Нагло задержав ся: полумінь блиснула в великих і хороших его очах; вхопив мене за руки. Его голос став незвичайно лагідний; не виглядав тепер на божевільного, коли відозвав ся до мене:

— Дякую вам. Ви одинокий чоловік, котрому завдячую кілька хвиль щастя, крім батька Жені і єї. Відійду від вас. Всї на нас зглядають ся, а я справдї надто бідно одітий. Але коли хочете зробити менї приємність, велику приємність, то прийдіть завтра побачити ся зі мною в тім самім місци, де ми нинї стрітили ся; добре? Буду вас потребувати о тій самій годинї.

Неможливо було менї намовити его, аби вибрав инше, менше сумне місце на нашу стрічу. Уперав ся при своїм, а остаточно відходячи скоро, повторив:

— Коли хочете менї зробити приємність, прошу прийти.

* * *

Десять мінут по тім, як ми розстали ся з Яковом, щасливим якимсь случаєм стрітив я одного з наймолодших наших сенаторів, котрого політичне поводжене не ощоломило до тої степени, аби вирік ся давних своїх знакомих і шкільних товаришів. Мій ум був надто переповнений почутими лише що поезиями і я не умів в тій хвили говорити о чім иншім. Істория бідного поета здавало ся зацїкавила мого знакомого і він сказав менї:

— Мій секретар, двацятьдвалїтний хлопець, покинув мене нинї рано. Приведи менї твого маняка. Вигляд мати такого секретаря зовсїм мене не лякає. А впрочім, той хоч не буде бігати за женщинами і хиба не женщина, але Секвана менї его забере.

Був то забезпечений бит для бідного Якова. Гадка о тій добрій вісти, яку я мав ему занести, переймала мене радостию, аж до хвилї, коли я вступив на міст Нотр-Дам, як то єму вчера обіцяв.

Наближаючи ся до Морґи, побачив я збіговище людий. Товпилено ся довкола трупа, якого в тій хвили витягнено з Секвани.

Серце менї стиснуло ся. Прийшло менї нагло причуте, чому Яков вимагав, щоби я в тім страшнім місци ждав на него.

З немалим трудом перебив ся я крізь товпу. Я чув, як говорено довкола:

— Нема двацять мінут, як кинув ся... В ясний день, чи видів хто таке!... Ждав на таку хвилю, коли нїхто не переходив... Якась мала дівчинка перша побачила. Кричала вправдї, але вже було за пізно...

Енерґічним рухом висунув ся я наперед, до першого ряду цїкавих. Зложений на ношах уживаних до переношеня мішків з цементом, у вчерашній своїй одежи, з котрої стїкала вода, з тим самим сумним видом в устах і очах, лежав Яков Жені...

Секвана відобрала свою дитину.

судової медицини і переведено на нім секцию, але та виказала, що Копачиньский помер наслідком delirium tremens (пияцкого дуру).

— **З царства злодіїв і розбишаків.** З Нового Йорку доносять: Бувший касиер філії российско-хіньского банку, Відер, котрого в серпни минулого року признано виновним крадежі банкових гроший признав ся тепер перед прокураториєю, що вкрав около 240.000 долярів (1,200.000 К). З тої суми зложив 200 000 яко депозить на назвиско одного зі співвиноватих а 40.000 долярів помежи співвиноватих урядників банкових. — Як вже звістно з оногдашних телеграмів ухвалив петербургский сенат потягнути до одвічальности бувшого градоначальника міста Москви Райнбота і єго помічника полковника Короткова за надужитя урядової власти. Райнбот робив то, що роблять мало що не всї российскі чиновники, лиш допускав ся всїляких злочинів на так великі розміри і так вже явно, що навіть і в Росиї годі було вже на то байдужно дивити ся.

Райнбот зізваляв на удержуванє домів гри і картярских нор а за то казав собі добре платити. Лиш один німецкий клюб в Москві платив єму річно 70.000 кор. Доми розпусти мусїли платити єму що найменше 1.200 кор. річно і то в той спосіб, що банкноти складано за сьвятий образ на стінї. Райнбот проганяв жидів з міста, щоби в той спосіб вимусити на них значну оплату за побут в місті. Жінка міліонера Морозова спонукала єго, що він розвів ся зі своєю жінкою, щоби опісля міг жити з міліонеркою. Рівночасно примусив Райнбот одного із своїх низших урядників, щоби він оженив ся з єго любовницею, котрій дав значне віно. — В двох вілях під Петербургом, належачих до двох вже спенсіонованих урядників войскових, відбула ся сими днями ревізия, котра тревала 10 годин. Знайдено дуже богато документів на всїлякі достави для войска підчас війни, котрих однак войско ніколи не одержало.

— **Сензацийне арештованє на Буковині.** У вересни с. р. мала відбути ся перед судом в Сучаві розправа против спілки посесорів, котрих запізвав якийсь Енглер о відшкодованє в сумі кільканайцять тисячів корон за якісь достави дерева. Яко заприсяжений знаток в сїй справі мав виступити камеральний радник п. Гехт і лиш від того, що він би сказав, завсїло признанє Енглерови відшкодованє. На кілька днїв перед розправою, котра мала відбути ся дня 23 вересня, одержав Гехт візитну карточку від міністра торговлї дра Вайскірхнера з просьбою, щоби старав ся яко знаток підчас судової розправи представити цїлу справу так, щоби суд міг жаданя позиваючої сторони відкинути. П. Гехта здивувало таке жаданє міністра не мало і він відписав зараз, що вірний зложеній присязї поступить так, як єму совість наказує. В три днї опісля дістав він з Відня відповідь від міністра з просьбою, щоби прислав близші поясненя, бо міністер з попередного листу не може зрозуміти, о що розходить ся. Тодї п. Гехт відослав міністрови одержаний білєт.

В три днї опісля одержав п. Гехт від міністра відповідь, що він такого білєту ніколи не писав, а білєт і письмо на нім суть сфальшовані. Щоби же викрити фальшівника, відніс міністер до черновецкої полїциї, котра остаточно по довгім слїдстві викрила, що той білєт міністра Вайскірхнера сфальшував Кароль Шлеґер, секретар згаданої спілки посесорів. На жаданє черновецкої поліциї, арештовано Шлеґера в Чернівцях. А що то чоловік дуже впливовий і богатий та беручий значну участь в житю політичнім, то єго арештованє викликало велику сензацию.

† **Померли:** Евстахий Левицкий, ст. контрольор почтовий, упокоїв ся дня 11 с. м. в Кракові. — О. Михайло Головацкий, парох в Солотвині, станиславівскої епархії, упокоїв ся дня 30. падолиста в 68 р. житя а в 42 р. сьвященьства. — О. Корнило Дрогомирецкий, парох в Ясенові пільнім городеньского деканата, упокоїв ся дня 13 с. м. в 65 р. житя, а 40 сьвященьства. Похорон відбуде ся дня 15 с. м.

Телеґрами.

Відень 14 грудня. На нинішнім засїданю палати послів вносив пос. Фресль, щоби звіт комісиї реґуляміновї усунути з порядку денного, бо палата вибрана на основі загального голосованя не потребує до своїх нарад поліцийних зарядженъ. Внесенє се як і подібні внесеня Гайна, Соколя і Калїни відкинено. — Палата приступила до нарад над предложенєм зреформованого реґуляміну. По промові звітника Штайнвендера, уділив предсїдатель голосу бар. Бінертови. В сїй хвили чеські радикали піднимають страшенний крик і кличуть: „Абцуґ!" Предсїдатель упоминає послів Хоца, Лїсого, Буржіваля, Фресля, Соколя і Калїну. Серед крику зачинає бар. Біперт говорити.

Константинополь 14 грудня. Пошесть холери слабне. На день буває лиш по 10 случаїв. Від 13. вересня було 860 случаїв занедужаня а 496 случаїв смерти.

Тегеран 14 грудня. Відділ зложений з 8000 людий відійшов з машиновими карабінами до Шірас.

Вашінґтон 14 грудня. Тутешний мехіканьский посол одержав вість, що мехіканьскі войска в провінциї Чівава (Chihuahua) вели борбу з відділом революціоністів, з котрих 70 погибло а богато було раненых або дістало ся до неволї. Страти войска виносять 150 людий.

Вашінґтон 14 грудня. Зачувати, що Андрій Кернеґі наміряє зробити міліоновий запис — мабуть 10 міліонів долярів — в користь межинародної орґанізациї ділаючої для ідеї всесьвітного мира. Кернеґі оголосить запис в найблизших днях підчас отвореня конференциї американьского товариства мирового залагоджуваня межинародних спорів.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 50	до	10 70
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7 50	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	8·—	„	8·20
Бобик	7 60	„	7·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	86·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	38·—	„	42·—

— **Найгарнїйшими дарунками для дітий** і шкільної молодїжи на сьв. Николая, Рiздво і Новий Рік — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту виданя Руского Тов—а Педаґоґічного. Купуючи свої рідні виданя, учимо наших дітий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержанє шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцеляриї Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послїдній хвилї не може канцелярия як слїд виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віцї від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і иньших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „Подорож довкола землї" по цїнї 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дїтям місто всяких витребеньок, книжки Руского Тов-а Педаґоґічного а зробите тим дитині приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

— **Конкурс.** Головний Виділ Тов. „Просьвіта" у Львові оголошує на основі статута фонду ім. Івана Череватенка конкурс на 2 премії по 250 кор. за написанє двох науково-популярних розвідок в українській мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Твори мусять бути оригінальні, нігде ще не друковані, писані для широких мас народа, та мають популяризувати здобутки сьвітової науки. 2) Не можуть вахвалювати неволї, панованя одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного. 3) Українська мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди. 4) Твори не можуть бути обемом менші двох аркушів друку. Працї належить надсилати до Головного Виділу Тов. „Просьвіта" у Львові до 31 грудня 1911. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній запечатаній коверті. Премійований твір остає власностию автора, але друкуючи його, автор не має права робити відмін противних повисшим условинам. Вислід конкурсу оголосить Товариство в своїм часї. — За Гол. Виділ тов. „Просьвіта" у Львові: Ів. Кивелюк, голова. Др. Ів. Брик, секретар.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).